

Sygn. akt II CSK 103/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa W. G. i G. G.
przeciwko "C." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 września 2012 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 3 600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Institucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi, niemniej nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na potrzebie ustalenia, jakie okoliczności uzasadniają przyznanie wierzycielowi odsetek od zwaloryzowanego świadczenia wcześniej niż od daty uprawomocnienia się wyroku waloryzującego świadczenie.

Tymczasem w judykaturze utrwalony jest pogląd, że orzeczenie waloryzujące świadczenie pieniężne ma charakter konstytutywny, przez co odsetki od zasądzonej na tej podstawie kwoty należne są - co do zasady - od daty uprawomocnienia się wyroku kształtującego nowy stan prawny. Przed uprawomocnieniem się tego orzeczenia dłużnik nie pozostaje z reguły w zwłoce, która uzasadniałaby zobowiązanie do zapłaty odsetek za opóźnienie w realizacji świadczenia, co nie budziło wątpliwości Sądu Apelacyjnego. Wyjątek od tej zasady także został już wyjaśniony w judykaturze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2003 r., II CSK 227/02, LEX nr 148618). W okolicznościach sprawy wyrok po części potwierdził waloryzację, którą powodowie dokonali w piśmie z dnia 12 listopada 2012 r. Przyczyny, które sprawiły, że Sąd orzekł o odsetkach od zwaloryzowanej kwoty od wcześniejszej daty niż data wydania wyroku zostały wyjaśnione w motywach wydanego przez ten Sąd rozstrzygnięcia. Przedstawione więc zagadnienie okazało się nie być istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć też należy,

że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Nie wystarczające jest w tym zakresie odwołanie się do uzasadnienia zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CZ 109/02, niepubl.).

Zgodnie z art. 91 pkt 1 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając powództwa wzajemnego, skargi o wznowienie postępowania, i postępowania wywołanego jej wniesieniem, jako też wniesieniem interwencji głównej przeciwko mocodawcy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie przytoczonego unormowania prezentowany jest pogląd, że skoro pełnomocnictwo procesowe obejmuje z mocy samego prawa umocowanie do wytoczenia powództwa wzajemnego, to nie ulega wątpliwości, że pełnomocnik procesowy upoważniony jest także do zgłoszenia rozszerzenia powództwa, jak również do przyjęcia tego oświadczenia w imieniu strony przeciwnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 1966 r., II CR 103/66, OSNC 1966, nr 2, poz. 25, wyrok SN z dnia 23 stycznia 2008 r., V CSK 377/07, niepubl.). Nie można zatem uznać - jak chce tego skarżący - że rozszerzenie powództwa dokonane przez pełnomocnika powoda było nieskuteczne zwłaszcza, że z jego treści nie można wywieść takiego ograniczenia. Nawiązanie do kwoty 960 000 zł, należało tylko odnieść do wysokości roszczenia zgłoszonego w pozwie.

Skarżący przeoczył ponadto, że zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Zatem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Tymczasem szereg

argumentów powoływanych przez skarżącego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej dotyczy sposobu dokonania przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie. W świetle argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie można jednak stwierdzić, by Sąd dopuścił się w rozpoznanej sprawie oczywistego naruszenia przepisów o sposobie prowadzenia postępowania dowodowego oraz o zasadach oceny materiału dowodowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).